

знайшло відображення у нормах Митного кодексу України, і має підвищити ефективність захисту не тільки об'єктів інтелектуальної власності, але й судової та адміністративної системи країни в цілому, чим власне і обумовлюється унікальність ТРІПС.

Ю. В. Сагайдак

асистент кафедри теорії та історії
держави і права юридичного
факультету КНЕУ

АДМІНІСТРАТИВНА РЕФОРМА ЯК УМОВА МІЖНА- РОДНОГО ЕКОНОМІЧНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА УКРАЇНИ (СОЦІАЛЬНИЙ ТА ПРАВОВИЙ АСПЕКТИ)

У 90-і роки Україна поставила перед собою ряд завдань, пов'язаних із європейською інтеграцією як в політичній, так і в соціально-економічній і правовій сферах.

На сьогодні надзвичайно важливим аспектом діяльності України є її участь у міжнародному співробітництві на основі норм та принципів міжнародного права.

Звісно, що інтеграція стане можливою лише тоді, коли принципи та норми, офіційно закріплені в законодавчих актах України, будуть мати не лише декларативний характер, а й стануть реально дієвими. На думку фахівців конкретизувати існує багато причин, за яких нормативні документи лишаються лише на папері, найвагоміша серед них — державне управління. Державний апарат має в своєму арсеналі багато механізмів і засобів для захисту громадян та розвитку демократичного громадянського суспільства, проте має й такі, які можуть гальмувати і навіть нівелювати цей процес. До таких негативних чинників відносяться:

- зосередження надмірної влади і ресурсів в одних руках;
- недемократичний чи автократичний режим (який фактично панує в Україні);
- надмірний адміністративний контроль та тиск (особливо у сфері економічних відносин);
- відсутність поваги держави і громадян до приватної власності, що яскраво виражається у роботі державних органів;
- безпосередня участь державних службовців у діяльності підприємств та організацій, які отримують прибуток або пов'язані із розподілом, акумуляцією та збиранням коштів;
- урядові дотації;

- неефективно організована і низько оплачувана державна служба;
- слабкість і залежність судової влади;
- відсутність негативної оцінки суспільством недемократичних процесів.

Отже, зазначені чинники врешті-решт призводять до стабілізації таких негативних явищ як бюрократія, відсторонення держави від особи, громадянина, корупція чиновників, декларативний характер права і неефективність державного апарату в цілому.

Тому в Україні на певному етапі назріла необхідність проведення реформи, і перш за все, адміністративної, яка б змогла змінити стандарти державного управління, що лишилися у спадок від Радянського Союзу, заявити про Україну не як про корумповану, олігархічну державу, а як про державу, що піклується про соціальну та економічну стабільність суспільства, розвиток демократичних процесів і своїм гаслом обирає захист прав та свобод своїх громадян.

Тож у проведенні адміністративної реформи ні у кого не було жодних сумнівів. Передбачалось, що реформа мала якомога ближче підійти до пріоритетів розвитку громадянського суспільства в Україні, формування соціально-економічного устрою, поширення демократії та закріплення принципу верховенства права. Адміністративна реформа мала на меті й більш конкретні цілі, а саме:

- реорганізація роботи Уряду, підвищення ефективності його функціонування;

- поліпшення інформаційного зв'язку між державними органами та населенням (фактично реалізація принципу гласності);

- підвищення ролі органів місцевого самоврядування.

Сьогодні, оцінюючи результати адміністративної реформи в Україні, можна стверджувати, що вона не виконала поставлених перед нею завдань, проте, на нашу думку, адміністративна реформа в контексті Європейського співтовариства залишається актуальною. Таким чином, адміністративну реформу можна розглядати як дієву лише в сукупності із реформою моральності та етики суспільства і окремого громадянина як представника держави.

Для реалізації Україною євроінтеграційного курсу необхідно відмежуватися від радянських принципів побудови суспільства та державного управління соціально-економічними процесами, досягти високого рівня культури та свідомості.

Вищезазначене неможливе без поваги до власної культури, моралі та самобутності української нації. Тобто, процес інтеграції в Європу не повинен мати перевагу над національними інтереса-

ми України та ідеями соціального розвитку в контексті всеохоплюючої глобалізації.

Ю. В. Сваюля

аспірантка ІСЕМВ НАНУ, м. Київ

СТВОРЕННЯ ЗОНИ ВІЛЬНОЇ ТОРГІВЛІ В РАМКАХ ЄЄП

У контексті євроінтеграційної стратегії Україна зацікавлена у всебічному розвитку багатостороннього економічного співробітництва з країнами СНД. Позитивну роль у цьому може відіграти реалізація Угоди про формування Єдиного економічного простору (ЄЄП), підписаної 19 вересня 2003 року у Ялті Президентами Республіки Білорусь, Казахстан, Російської Федерації і України та ратифікованої у квітні 2004 року.

Таким чином, розпочався процес формування регіонального інтеграційного угруповання, що має на меті посилення інтеграційних процесів і створення умов для стабільного та ефективного розвитку економік країн-учасниць ЄЄП, підвищення життєвого рівня населення, інтенсифікації торгівлі, інвестицій, руху капіталу, послуг та робочої сили на основі загальноновизнаних норм і принципів міжнародного права, досвіду і законодавства Євросоюзу.

Положеннями Угоди та Концепції про створення ЄЄП, серед іншого, передбачається формування зони вільної торгівлі між чотирма країнами-членами ЄЄП.

Створення повноцінної, ефективно працюючої зони вільної торгівлі без вилучень та обмежень — саме це, враховуючи євроінтеграційні прагнення України та стан справ щодо набуття Україною членства у СОТ, відповідає національним інтересам України та є прийнятним рівнем співпраці.

Утворення зони вільної торгівлі (ЗВТ) між чотирма країнами-учасницями ЄЄП є першочерговим та базовим етапом формування Єдиного економічного простору для України. Основними чинниками зони вільної торгівлі мають бути скасування обмежень у сфері тарифного та нетарифного регулювання, встановлення єдиних принципів стягнення непрямих податків, єдині правила конкуренції, незастосування антидемпінгових, компенсаційних і спеціальних захисних заходів, вилучень з режиму вільної торгівлі.

Створення ЗВТ в рамках ЄЄП матиме позитивні соціально-економічні наслідки для України. Розрахунки уряду на основі статистичних даних 2001—2003 років свідчать про те, що в результаті скасування експортного мита на російські товари Украї-